

Det forløb fra den 9. september, hvor vi havde førstebehandling, til nu, er da et glimrende eksempel på, at man ved sådan et parløb med dels vores bestræbelser, dels den offentlige diskussion altså har fået en besparelse, vi bestemt ikke brød os om under førstebehandlingen, bragt fuldstændig ud af verden. Det bør hr. Bjarne Laustsen og jeg glæde os over i fællesskab frem for noget andet.

Kl. 16.50

Så til hr. Ole Vagn Christensen: Hvorfor følger vi ikke Socialdemokratiets linje? Jamen det gør vi jo bl.a. ikke, fordi det er så tydeligt – det har debatten også vist indtil nu – at Socialdemokratiets politik ikke er finansieret. Man kan i den oppositionsrolle, man er i, hvor man nemlig ikke sidder med noget ansvar, åbenbart tillade sig alt og glemme alt om den økonomiske politik, man stod for, da man var i regering. Derfor kan vi jo ikke tage det særlig seriøst.

Må jeg bare lige sige til det der med arbejdsløsheden og hjemmeservice, og så venter jeg med de øvrige til senere, at man tit alene tænker på, hvad det, når man sparer et beløb et sted, giver i afledte virkninger. Man skal jo også tænke på, hvad de penge, man sparer og bruger et andet sted, så giver i positiv effekt. Det skal hr. Ole Vagn Christensen tænke på, også når han taler om hjemmeservice.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er der i hvert fald ikke mere taletid.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg tror, at hr. Kristian Thulesen Dahl måske i finanslovforhandlingerne næste gang burde foreslå, at talerstolen her blev byttet ud med en håndvask, for der var virkelig kø heroppe ved håndvasken, og det har vi set adskillige gange. Og så var der det der store smil, som hr. Kristian Thulesen Dahl havde på læben i og efter finanslovforhandlingerne, fordi man havde sparet 170 mio. kr. på dagpengene, og man gik rundt og sagde næsten ligesom beskæftigelsesministeren, at det lå man ikke søvnløs over, for det ramte jo kun de højtlønnede.

Svar dog på de konkrete spørgsmål, nemlig at det her handler om ganske almindelige bygningsarbejdere og rengøringsassistenter osv., og der var også en 12-måneders-regel. Det var jo ganske almindelige mennesker, der blev ramt af det her. Det er selvfølgelig derfor, at folk reagerer.

Det her forslag blev offentliggjort i Børsen den 26. august. Den dag var Dansk Folkeparti ikke i stand til at komme med et konkret svar og sige, at det her rører vi ikke ved, for vi har faktisk lavet en aftale, »Flere i arbejde«, der handler om, hvordan man skal aktiveres osv., og dermed også, hvordan man får fat i dagpengene. Så sådan er det.

Jeg stoler ikke på Dansk Folkeparti. Det er jo som at sætte ræven til at vogte gæs i den sag. Næste gang hr. Lars Barfoed kommer med et forslag, er man til fals for et eller andet igen. Det har vi set adskillige gange med Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Man fristes jo næsten til at stille hr. Bjarne Laustsen et spørgsmål om, at hvis talerstolen er en håndvask, hvor skal man så holde hænderne?

Men bortset fra det vil jeg godt vende tilbage til det svar, jeg fik tidligere fra hr. Kristian Thulesen Dahl vedrørende forliget om kriminalforsorgen. Hr. Kristian Thulesen Dahl forsvarede forliget med, at der nu engang kun var den pose penge til rådighed, som der er, og så må man have flest mulige pladser for de penge.

Så må spørgsmålet til hr. Kristian Thulesen Dahl være: Hvorfor i alverden kæmpede Dansk Folkeparti ikke under forhandlingerne med regeringen for, at der ikke bare blev pladser til at proppe flere ind i de nuværende fængsler, også i nye fængsler, men at man forbedrede indeklimaet, f.eks. også for de fængselsfunktionærer, som arbejder i fængslerne, og at man sikrede, at kriminalforsorgen i frihed fik de nødvendige bevilgninger til at levere det arbejde, der skal til for at undgå, at flere vender tilbage til fængslerne igen, som vi har set det indtil nu?

Hvorfor kæmpede man ikke lige så hårdt på det her område, som man gjorde i forhold til politiforliget, for at sikre de helt nødvendige grundbevillinger til, at vi kan levere et fængselsvæsen, der ikke bare går ud på at spærre folk inde, men også går ud på, at man prøver at bringe dem på ret køl igen og give dem en kriminalitetsfri tilværelse?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg beklager, at jeg kom til at udtale, hvad jeg følte, og ikke, hvad der var virkelighed. Det varede i 17 minutter, men det føltes som 27 minutter.